

Tubinyš

- 1 skyrius. KITAPUS • 13
- 2 skyrius. NUOJAUTOS • 31
- 3 skyrius. POKYČIAI • 53
- 4 skyrius. TYLOS UŽDANGA • 71
- 5 skyrius. ŠNABŽDESAI ŠEŠĖLIUOSE • 95
- 6 skyrius. JUODOSIOS SKYLĖS • 117
- 7 skyrius. PASIRINKIMAI • 137
- 8 skyrius. PLĖŠRŪNAI • 151
- 9 skyrius. KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI • 163
- 10 skyrius. KAUKĖS • 177
- 11 skyrius. DANGUS • 193
- 12 skyrius. VIETOJ EPILOGO, ARBA VAIKAS,
KURIO NEBUVO • 211

*Ar kada nors bent vieną trumpą akimirką buvai
tu sudvejojęs – gal gyveni pasakoje kaip tik dabar?*

*Ši istorija ne apie tai, kaip jie gyveno ilgai ir laimingai.
Ji apie tai, kas nutinka, kai žmones praryja šešėliai.*

*Iš tiesų Tu nesuprasi, apie ką ši istorija,
kas joje geras ir kas joje blogas, kol neatsiversi
paskutinio knygos puslapio.
Ir net kai jį užversi, apie gerus ir blogus žmones
galvosi dar ilgai.*

*Mielas skaitytojau, to Tau ir linkiu.
Galvok.*

Kitapus

– Auguste, palauk! – Mėjos balsas aidu atsimušė nuo ištuštėjusios mokyklos sienų ir Augustė krūptelėjo.

Nuo anksčiausio ryto dūzgianti mokykla po pamokų visuomet atrodydavo keista. Ryte vos įžengus norėdavosi užsimišti ausis nuo nesibaigiančio šurmulio ir būdavai priverstas saugotis, kad netyčia negautum į šonkaulius kurio nors besimušančio aštuntoko kumščiu, o pasibaigus pamokoms tuščios klasės ir koridoriai varydavo dar didesnę siaubą.

Pakampėse vis dar voliojosi suglamžytos popieriaus skiautės, ant palangių tįsojo pamiršti mokykliniai švarkai, o ore tvyrojo pamiršusių nusiprausti berniukų prakaito ir pigių mergaitiškų kvepalų mišinys. Būdavo justai, kad mokykla po dienos dar neatsigavo – lyg negalėtum įkvėpti taip išsvajoto laisvės gurkšnio.

Vos tik įkėlus koją į tuščią koridorių, atrodydavo, kad vaikai dar ką tik čia buvo ir kažkas juos... išnaikino, palikdamas tik dienos dvoko ir netvarkos pėdsakus, o jų balsų

aidas, regis, dar tebeskambédavo kažkur koridoriaus gilumoje.

– Negaliu, vėluoju į treniruotę! – suriko Augustė iš koridoriaus galo, nors buvo nejauku šūkauti tuščioje mokykloje.

– Ir vėl? Maniau, kad šiandien einam čipsų ir saldainių, – numykė Mėja.

– Rytoj, *ok*? Ryt treniruotė prasidės vėliau, *ciao!*

Šeštokė Augustė šuolių į vandenį būrelį lankė jau antrus metus. Šiemet treniruočių gerokai padaugėjo, todėl iš mokyklos troleibusu į baseiną važiuodavo kone kasdien. Treneris žadėjo, kad šie metai bus Augustės proveržio metai ir ji galės dalyvauti varžybose.

Aišku, dažnos treniruotės kartais ją visiškai užnervindavo. Retkarčiais būtų buvę gerokai smagiau likti mokykloje po pamokų ir su draugėmis iššvaistyti kišenpinigius parduotuvėje. Bet dabar turi susiimti, ant smūgio, kaip sakydavo mama, klasėje padaryti namų darbus, ir – bėgte marš į troleibusų stotelę. Kol visi klasiokai, žinoma, smagiai leidžia laiką kažkur kiemuose.

Augustė, paleisdama mokyklos duris trenktis iš visų jėgų, garsiai atsiduso, svarstydamą, kodėl to laiko dienoje taip maža.

Juk nepasakysi, kad šokinėti nuo tramplyno jai nepatiko. Visiškai priešingai – dvejus metus laukė, kol pagaliau atsirado laisva vieta būrelyje. O dar kokioje grupėje – vien su vyresniais berniukais! Tai jai labiausiai patiko.

Pernai, kai Augustė buvo grupėje su bendraamžėmis mergaitėmis ir dar keliais berniukščiais, jau buvo pasidarę beveik nuobodu. Mergaitės nuolat skųsdavosi, kad vanduo šaltas, po treniruotės skauda visus raumenis, ir, užuot žiūrėjusios į vyresnius šuolininkus, plepédavo susigrūdusios po šiltu dušu.

O Augustė norėjo kuo greičiau išmokti salto – ir tikrai atrodė, kad su tomis mažėmis to padaryti niekuomet nepavyks. Todėl kai treneris pasiūlė – tik jai vienai, o ne toms kitoms plepėms! – nuo šių metų pereiti į sustiprintą vyresnių vaikų grupę, Augustė neįtikėtinai apsidžiaugė. Dabar tai ji jau viską išmoks.

Žinoma, iš karto nepagalvojo, kad visi pasilakstymai mokyklos koridoriais turės būti nustumti į šalį, bet...

Bet tie juodaplaukiai berniukai – nerealūs! Augustė rugsėjo pradžioje buvo taip įsibaiminusi, kad trylikamečiai–šešiolikamečiai iš jos tyčiosis – atėjo mat dvylikametė mažė į sustiprintą šuolių į vandenį grupę... Bet kur tau! Jie taip smagiai su ja krykštavo ir jau per pirmą treniruotę įmetė ją į baseiną, už tai treneris baisiausiai įširdo.

Augustė dėl šio pokšto nė kiek nesupyko. Priešingai, per treniruotę ir pati kelis berniukus įstūmė į vandenį ir sulaukė trenerio pagrūmojimo pirštu. Aišku, ji trenerio neišsigando: matė, kaip nususukęs nusišypsojo, džiaugdamsis, kad komandos draugai sutars.

Ir buvo teisus. Jau nuo pirmos treniruotės Augustė tapo visateise komandos nare, nepabūgusi į baseiną įtėkšti vyriausiojo Luko, o paskui iš visos širdies nusikvatoti taip, kad smalsuoliai išlindo iš persirengimo kambario, pamiršę iki galo užsitraukti glaudes!

Taip prasidėjo neįprasta Augustės ir jos dvylikos vaikinų (treneris visada sakydavo: „Augustės ir jos dvylikos vaikinų komanda“, o tada pats sau juokdavosi) draugystė, kurios atsižadėti dėl padūkimo koridoriuose ar dar vieno traškučių pakelio Augustė tikrai nenorėtų.

Gerai prisidūkdavo ir baseine, o ką jau kalbėti apie išvykas į kitus miestus. Turbūt nebuvo nieko smagesnio nei su berniukais važiuoti autobusu ir klausytis jų kvailų juokelių ar įsitraukti į dar kvailesnius žaidimus be jokių taisyklių, ar tiksliau – su taisyklėmis, kurias žino tik Augustės ir jos vaikinų komanda.

Vieną kartą per tuos žaidimėlius pati gerokai prisidirbo: nuvažiavę į kažkurio miesto baseiną, berniukai pripylė į balioną vandens ir pradėjo vienas kitam mėtyti. Nieko nelaukdama prisijungė ir Augustė.

Taigi, visi trylika smagiai sau mėtėsi balionu, nes buvo gerai įvaldę šio žaidimo techniką: tai pasisukęs meti per petį, tai per pakeltą koją, tai abiem rankom per galvą. Šiaip jau šitas žaidimas irgi galėtų būti įtrauktas į kokias nors olimpines žaidynes ar bent jau čempionatą, nes tokiam grakštumui reikia nemažai išlavintų įgūdžių.

Vis dėlto Ugnius šiek tiek persistengė, bandydamas ore padaryti virvutę ir kartu kiek per stipriai ir per aukštai šveisdamas balioną Augustei: net iškėlus rankas virš galvos baliono ji nepagavo ir šis visu smarkumu tėsėsi į ką tik iš persirengimo kambario išėjusią pamaivą.

Ne šiaip tėsėsi, aišku. Pataikė tiesiai jai į galvą, ir vanduo žaviai nučiurleno per veidą ir pečius.

Pamaiva, vaikų matyta kitose varžybose, niekada gyvenime nesisveikinusi su Auguste ir jos vaikiniais, šonuose sugniaužė kumščius, o varvantis jos juodų plaukų kuodas nusviro dešinėn.

– Išprotėjot, ar ką! – suspiegė mergina.

Žinoma, vaikinų nebuvo likę nė kvapo: priešais juodaplaukę stovėjo tik viena Augustė, negalėdama pratarti nė žodžio

vyresnei varžovei – tą akimirką dar negalėjo apsispręsti, labiau bijo ar nori susijuokti, girdėdama berniukų žvengimą rūbinėje.

– Ką tu čia, mažvaikė, darai, ką?! – suspiegė pamaiva. – Gal nori, kad pasakyčiau teisėjams? – ji mostelėjo ranka į vyrų persirengimo kambarį. – Šiaip ar taip, tokiems mažiams čia ne vieta.

Pamaiva čiupo Augustę už kasos ir nusitempė prie vyrų persirengimo kambario durų.

– Dabar ne tokia kieta, ką? – piktai šniokštė ji, o Augustė nežinojo, kur dėtis. Skausmo dėl tempiamos kasos ji nejuto, bet į vyrų persirengimo kambarį eiti visai nenorėjo.

– Staigiai paleidi Augustę! – iš kažkur išdygo Lukas ir griebė juodaplaukei už rankos taip stipriai, kad ši net klyktelėjo.

– Neaiškink, kaimietiški, – virpančiu balsu vis dar drąsiai bandė vaidinti pamaiva.

– Paleidi, ar kurčia? – Lukas buvo toks rimtas, kad net Augustė kiek nusigando.

– Atsikabink, tai mudviejų reikalas, – ji toliau tempė Augustę link vyrų persirengimo kambario, o visas baseinas atrodė nuščiuvęs.

– Kaip nori, pati kalta.

Lukas čiupo susigaudyti nespėjusią juodaplaukę ir vienu mostu pliaukštelėjo ją pilvu tiesiai į baseiną.

Auč, kaip turėjo skaudėti!

Dėl tokių akimirkų Augustė niekada nemestų savo būrelio. Ir dzin tie traškučiai plaukuose po kelionių autobusu su berniūkščiais, nuo juoko skaudantis šonas ar visiškai nemergaitiški juokeliai.

Štai Augustės klasiokės seniai į mokyklą ateina pasidažiusios, kas pertrauką bėga į tualetą šukuotis ir susispietusios į krūvą šnibždasi apie berniukus. Jei tik Augustė sugalvotų į šuolius ateiti pasidažiusi, kažin, kaip reaguotų jos vaikinai? Augustė turėjo nuojautą, kad būtų daug gardaus juoko – ir jai pačiai taip pat.

Tokioms mintims sukantis galvoje, Augustė nepajuto, kaip atvažiavo penkias stoteles nuo mokyklos iki Plaukimo centro. Netgi pamiršo išsitraukti baltyminį batonėlį, kurį liepdavo suvalgyti mama. Teks vėl atiduoti kuriam nors iš berniukų – tie nuolat alkani kaip vilkai.

„Auguste, turi ką paėst?“

„Ei, neimk tiek čipsų, man neliks!“

„Ko šiandien mama pridėjo?“

Berniukai niekada nejautė jokios gėdos nei pasiimti Augustės kuprinę ir ištyrinėti maisto dėžutės likučius, nei pačiupti obuolį nuo Augustės burnos. „Žiauriai geras obuolys, iš kur gavai?“

Nors krisd negyva su tokiais berniukų juokeliais! Nė viena klasiokė jų nesuprastų, viso labo tik pasišaipytų, o Augustei Plaukimo centre būdavo smagiausias dienos metas.

Nes čia Augustė buvo sava.

Kreivomis senomis plytelėmis išgrįstas takelis į Plaukimo centrą buvo ištuštėjęs. Paprastai tokiu metu tyku čia būdavo visada: mažesniųjų plaukikų į treniruotes dar negali atvežti dirbantys tėvai, o vyresnieji pradeda rinktis šiek tiek vė-

liau. Todėl tokiu metu baseinas dažniausiai priklausydavo tik šuolininkams ir vienam kitam paplaukioti užsigeidusiam senjorui.

Šiandien lapkričio dangus buvo toks niūrus, kad veikiausiai net senjorų baseine nebus – debesys tik ir grasinosi prapliupti lietumi. Augustė nejučia pakėlė akis į viršų.

Ten, vis sukdamosi ratu, sklendė būrys juodų varnų.

Augustė automatiškai ėmė skaičiuoti varnų ratelį: viena, dvi, trys... dvylika.

– Kaaar, – Augustę pasiekė tolimas jų karkimas ir mergaitė nusipurtė.

Jai niekada nepatiko varnos. Kai eidavo pro kokią, nė kiek nesibaiminančią žmogaus, visuomet atrodydavo, kad varnai nieko nereikštų kirsti jai į akį.

Augustė įkišo smakrą gilyn į striukę ir užkopė laiptais į Plaukimo centrą – pulkas karkiančių varnų pilkame danguje sugadino tokią džiugią nuotaiką.

Centras ir viduje atrodė ištuštėjęs. Be jokių grūščių Augustė praėjo pro administratorę, pasikabino striukę ir net rado mėgstamiausią persirengimo kabiną neužimtą.

Skubant tuščiu koridoriumi į baseiną, ore tvyrojo pažįstamas ir širdžiai mielas chloro kvapas. Kaip visada pamiršusi šlepetes namie, Augustė tyliai tepseno į baseiną – nebuvo girdėti net jos žingsnių aido.

Priėjusi prie baseino erdvės, Augustė sustojo. Prie durų rankenos pakilusi ranka tarytum sudvejojo – nulenkti ją ar ne? Kažkoks nemalonus nepažįstamas jausmas, lyg adatų baksnojimas, nutvilkę Augustei pečius ir šiurpuliukais nubėgo žemyn nugara.

Mergaitė apsidarė, ar tik centras nebus įsitaisęs naujo kondicionieriaus. Bet ne, pastatas buvo toks pat senovinis kaip ir anksčiau, o neįprasta tylą nemaloniai spaudė jai ausis.

Nuvijusi keistas mintis šalin, Augustė nuspaudė rankeną, pravėrė duris ir įžengė į menkai apšviestą baseino zoną.

Vanduo mirgėjo nuo švelnios šoninių lempų šviesos, mesdamas neįprastus tyvuliuojančius šešėlius ant sienų. Augustė dar nebuvo mačiusi baseino tokioje blausioje šviesoje – čia visuomet būdavo įjungtos didžiosios lubinės dienos šviesos lempos. Todėl dabar baseinas atrodė tarsi nematytas – lyg jame niekuomet nebūtų skardėjęs vaikų juokas ir trenerio švilpukas.

Labiau nei keista blanki šviesa Augustės dėmesį patraukė ore plevenanti tylą, pertraukiama tik švelnaus vandens teškenimo į baseino šonus.

Baseinas buvo... tarsi apleisti mokyklos koridoriai, iš kurių staiga dingę visa gyvybė.

– Sveiki! – sušuko Augustė ir jos balsas atsimušė aidu nuo tuščio baseino sienų, priversdamas ją susigūžti.

„Sveiki, sveiki, sveiki!“

Jokio kito atsakymo nebuvo – tik jos balso aidas.

Iš už galinės baseino sienos girdėjosi silpnas filtravimo sistemos užesys ir vienodas bangelių tekšėnimas.

Augustė pirštų galais nutipeno prie baseino krašto. Jai darėsi vis nejaučiau. Akys klaidžiojo tuščioje erdvėje, ieškodamos bent vieno žmogaus, nors buvo aišku, kad čia ji viena.

Viena.

Taip pavargsti mokykloje nuo krūvos žmonių, o būti vienai dabar atrodė dar baisiau.

Tuomet tarp kitų monotoniškų baseino garsų Augustė išgirdo kažką neįprasta. Iš pradžių negalėjo atpažinti šio garso ir palenkusi galvą bandė įsiklausyti.

Širdis ėmė plakti dar stipriau, kai Augustė susivokė, kas tai.

Tai buvo tolimas ritmingas sparnų plazdenimas – toks neįprastas garsas šioje uždaroje erdvėje, kad smegenys tiesiog nenorėjo priimti ausų siunčiamos informacijos. Juk nei baliono, nei langų baseine nebuvo, o per storas senovines sienas joks išorės garsas į baseiną nepatekdavo.

Impulsyviai pakėlusi galvą į lubas, Augustė ten nieko nepamatė – tik juodus šešėlius lubų kampuose. Prisimerkusi bandė įžiūrėti, ar nebus kokia viena drąsuolė įskridusi į baseiną, tačiau viršuje nebuvo matyti jokio judesio.

Susidomėjusi, iš kur galėjo atsklisti šis garsas, besidaužančia širdimi Augustė prislinko arčiau baseino krašto.

Tada ir pamatė ją – vieną didžiulę juodą plunksną, plūduriuojančią vandens paviršiuje ir tamsiais atspindžiais teršiančią tobulai žydrą baseino vandenį. Plunksnos atspindžiai buvo tokie tamsūs, kad atrodė lyg vandenyje palietos rašalo dėmės.

Augustė pritūpė ir nesąmoningai ištiesė ranką prie plunksnos. Šioji tarsi sulėtintame filme ėmė suktis ratu, kol jos viršus paniro žemyn ir visa plunksna lėtai pradingo po vandens paviršiumi, lyg būtų praryta nematomos povandeninės jėgos. Mergaitė visu ūgiu pasilenkė virš vandens, bandydama įžiūrėti, kur ši dingo, tačiau tarp tykiai raibuliuojančių žydrų bangelių plunksnos nebebuvo matyti.

Augustei skrandį surakino siaubo gniaužtai. Kažkas čia ne taip. Juk negalėjo plunksna tiesiog pradingti!

Širdį nusmelkė negera nuojauta ir Augustė apsidairė. Būtų galėjusi lažintis, kad ką tik girdėjo tylus žingsnius, o dabar kažkas stovi jai už nugaros.

Tačiau ten nieko nebuvo.

– *I wanna dance with somebody!* – visu garsu užgrojo baseino garsiakalbiai, o Augustei širdis taip šoktelėjo, kad atrodė, išlėks iš krūtinės.

Trenerių kambarėlyje pasigirdo garsus žvengimas.

Berniukai!

– Išprotėjot!!! Galvojau, kad man širdis sustos! – suriko Augustė, bet jos balse galėjai justti palengvėjimą.

– Kokį vaiduoklį matei vandenyje? Buvai balta kaip lapas! – iš trenerių kambarėlio susivėlusią galvą iškišo vis dar krizenantis Tomas.

– Nieko nemačiau, – sumurmėjo ji.

Trinktelėjęs durimis į baseiną įžengė juodaplaukis gelbėtojas ir nuspaudė šviesos jungiklį.

Baseine sužibus akinantiems pagrindiniams šviestuvams, Augustė prisimerkė nuo ryškios šviesos, o įtampa visiškai nuslūgo. Baseinas vėl tapo toks, koks buvo.

Suraukęs antakius gelbėtojas nužvelgė baseino erdvę lyg tikrindamas, ar viskas vietoje. Augustė sekė jo žvilgsnį, kuris sustojo... tiesiai toje vietoje, kur į vandenį paniro juodoji plunksna.

Augustė nurijo seiles. Turbūt ji tai padarė labai garsiai, nes gelbėtojas įbedė tamsias akis tiesiai į ją. Akimirka virto minutėmis ir Augustė nežinojo, ką daryti. Ji nediršo nuleisti akių. Gelbėtojo žvilgsnis buvo prikaustantis – tamsus ir juodas lyg ta nuskendusi plunksna.

Tačiau akimirka praėjo ir vyriškis pasisukęs nuėjo prie trenerių kambario. Netardamas nė žodžio, jis laikė duris, kol besijuokiantys berniukai visi aliai vieno iš ten išėjo.

Kažkoku nesuprantamu būdu gelbėtojas visuomet sugebėdavo suvaldyti įsisiautėjusius vaikus net nepravėręs burnos.

Minutinė ir sekundinė didžiojo baseino laikrodžio rodyklės sustojo ties dvylika ir gelbėtojas, nė nežvilgtelėjęs į laikrodį, papūtė švilpuką.

Treniruotė prasidėjo.

Prieš eidama prie tramplyno, Augustė vos susivaldė dar kartą nežvilgtelėjusi į vietą, kur nuskendo plunksna.

Galbūt jai tik pasivaideno, juk vandens atspindžiai gali būti tokie apgaulingi.

Tačiau tiesos Augustė nesužinos.

Purvinu bato galiuku Laura pasikasė kairės kojos blauzdą. Ant storų žiemiųjų pėdkelnių, kurių spalvos seniai nebuvo įmanoma nusakyti, liko dėmė. Tačiau pėdkelnės Laurai nerūpėjo – jai buvo šešeri ir šiandien ji atvyko į savo naujus namus.

Saujoje gniauždama leopardo raštais išmarginto maišo, kuriame buvo visas užgyventas turtas, rankenas, įsispitrijusi į medines duris Laura laukė, kol kas nors jas atidarys.

Vaikų namų auklėtoja, atvežusi ją čia, paspaudė skambutį antrą kartą.

– Mes juos įspėjome, kad atvažiuosime lygiai dvyliktą, – moteris pasakė daugiau sau, o ne Laurai.

Tačiau Laura negirdėjo – ji nenuleido akių nuo senų medinių durų, už kurių slypėjo jos naujasis gyvenimas.

Namas neatrodė išskirtinis. Bet tai buvo namas! Galbūt Laura galės turėti savo kambarį? Gal naujoji jos mama bus nupirkusi daugybę lėlių ir gražų žaislinį vežimėlį, kokius turėdavo kitos mergaitės, sekmadieniais su tėvais vaikštinėjančios mieste...

Kiekvieną rytmetį Laura prispausdavo nosį prie nešvaraus vaikų namų skalbyklos lango ir smalsiai žiūrėdavo į miesto centre zujančius praeivius. Visi kiti vaikų namų langai buvo nukreipti į upę, bet pro šį vienintelį galėjai matyti tikrus žmones: dėdes, kažkur skubančius rytais su dideliais portfeliais, tetas, nešinas krepšiais, pilnais daržovių ir vaisių, mergaites ir berniukus, su kuprinėmis lėtai šliurinančius į mokyklą...

Tačiau Laurai labiausiai patikdavo sekmadieniai: kai niekas niekur neskubėdavo, mamos ir tėčiai būdavo pasipuošę gražiausiais drabužiais ir su šypsenomis tramdydavo vis parigriūnančius vaikus. Šie vis bandydavo laiptoti ant gėlių klombų bortelių ir smagiai krykštaudavo. Vasarą vaikai godžiai laizydavo tirpstančius įvairiaspalvius ledus, o žiemą negalėdavo atitraukti liežuvių nuo didelių raudonų čiulpinukų.

Laura būtų gražiaiėjusi ir klausiusi mamos, nieku gyvu nebūtų bandžiusi niekur lipti, kad tik neišsitepliotų savo gražiosios suknelės, papuoštos tūkstančiu rožinių kaspinėlių, – suknelę jai būtų padovanojusi mama ir gražesnės už Laurą nebūtų visame mieste.

Ledų Laura dar niekada nebuvo ragavusi ir vis bandė įsi-vaizduoti jų skonį. Tačiau mergaitei sunkiai sekėsi – skaniausia, ką kada nors buvo valgiusi, buvo rūgšti juodųjų serbentų uogienė, kurios vaikų namams paaukėjo senyvų sodininkų pora. Kažin, ar ledai taip pat serbentų skonio?

Jei Laura turėtų savo namus ir tikrą mamą su tėčiu, galbūt ir ji savaitgaliais galėtų atsargiai valgyti ledus, čiulpti čiulpinukus ir šokinėti per balas, pasikėlusį dailią suknelę.

Prieš kelias dienas Laura sužinojo, kad ši jos svajonė gali išsipildyti.

– Tave išsirinko viena šeima, – pro akinių viršų griežtai stebeilydama į Laurą pasakė vaikų namų direktorė.

– Mane? – Laura negalėjo patikėti, nes vaikų namuose nebuvo jauniausia. Visos šeimos norėdavo kuo mažesnių vaikų.

– Taip, tave. Jiems labai patiko, kad esi tokia protinga ir jau moki skaityti. Jie norėjo protingo, gero, paklusnaus vaiko. Laura, juk tu paklusnus vaikas, tiesa?

Laura susimąstė, ką reiškia žodis „paklusnus“. Jei kažkokia šeima nori paklusnaus vaiko, tada turbūt tai geras dalykas? O Laura labai norėjo šeimos.

– Aš paklusnus vaikas, – nedrąsiai atsakė.

– Puiku, tada galėsi vykti. Juk žinai, kad, kartą čia sugrįžus, antrą kartą gauti šeimą neįmanoma? Visi matys, kad kažkuri šeima tavęs atsisakė. Niekas nenorės bandyti antrą kartą.

Mykolas iš naujos šeimos grįžo po kelių dienų. Auklėtojos sakė, kad jis išdykavo ir neklausė naujų tėvų, todėl jį grąžino. Visi vaikai su siaubu lenkėsi Mykolo. Ką jis galėjo iškrėsti? Būti grąžintam – pats didžiausias visų vaikų košmaras.

– Gali eiti, – direktorė palinko prie storo languoto sąsiuvinio, gulinčio ant stalo. – Viena burna bus mažiau.

– Aš turėsiu mamą ir tėtį? – Laura gerai nesuprato, kas ką tik įvyko. – Tikrus tikrus?

Direktorė atsiduso.

– Taip, kol jie norės, kad pas juos gyventum. Todėl turėsi būti gera mergaitė, supratai? Čia ir taip gyvena daugiau vaikų, nei turim lovų.

Tikra tiesa, Laura miegojo vienoje siauroje grotuotoje lovelėje su trejų metų Gintare, kuri beveik kiekvieną naktį prisišlapindavo, ir Laura iki pat ryto turėdavo gulėti šaltoje smirdinčioje baloje.

– Begėde, ir vėl prisiusiojai! – ryte ant Gintarės rėkdavo auklytės ir už bausmę liepdavo visą dieną vaikščioti su šlapia per didelę pižama, kuri dar labiau ištyšdavo sušlapusi.

– Eik jau, aš turiu darbo, – Lauros mintis nutraukė direktorė.

Apsisukusi Laura išėjo iš kabineto. Viskas skendėjo rūke. Nejau jai tikrai galėjo taip pasisekti – ji turės naujus namus!

– Ei, švepla snargle! – iš už kampo Laurą pasivijo Antano ir Jono balsai.

Laura nesustojo – ji privalėjo pasiekti kabinetą, iš kurio ką tik buvo išvesta pas direktorę. Ten, kur auklėtoja su vaikais piešė pievą, tie berniūkščiai nedrįs prie jos lįsti.

– Ar girdi, kvaile, tau sakau!

Ilgu koridoriumi berniukai artėjo prie Lauros, tačiau ji nelėtino žingsnių ir neatsisuko. Nors buvo tik šešerių, vaikų namų pamokas žinojo. Jei nespėsi į saugią vietą, gero nelauk.

Tušti vaikų namų koridoriai, kuriuos dar ką tik buvo užpilęs vaikų batų trepsenimas, patys pavojingiausi.

– Kas gali norėti su tavim gyventi?

Vienas iš berniukų stipriai pastūmė Laurą ir ji keturpėsčia pargriuvo ant betoninių grindų. Paprasta mergaitė būtų pra-

virkusi, bet Laura verkti nemokėjo. Kaip ir dauguma vaikų šiuose nelaiminguose namuose. Kam tos ašaros, kai jų niekas nenušluosto?

Tik kojos, tos išdavikės, ėmė tirtėti kaip lapeliai.

– Pakelk galvą, kai su tavim šnekama! – berniukas taip skaudžiai keliu spyrė Laurai į šonkaulį, kad ji prisimerkė.

Tačiau galvos nepakėlė.

– Kai tik pamatys, kokią kvailę gavo, iš karto grąžins. Bent turėtum geltonus plaukus. Tokių mergaičių visi nori. O tu, kas čia pas tave per spalva, kaip kokio... Ei, nori lažintis, kad ši snarglė dar šią savaitę grįš į mūsų smagią kompaniją? – savo mintį pertraukė Jonas.

Vaikėžų juokas nuskambėjo per visą koridorių, aidu atsimušdamas nuo plikų sienų.

– O gal mums tave pagražinti, kad savo šeimai dar labiau patiktum? – Antanas skaudžiai timptelėjo Laurai už plaukų, kad ši pakeltų galvą.

Tą akimirką Laura, lyg būtų laukinis žvėriukas, dantimis įsikibo į Antano dilbį.

– Paleisk, gal išprotėjai?! – Jis bandė nusipurtyti Laurą, bet jos dantys tvirtai laikė įsikibę Antano rankos.

– Ką čia visi veikiat? – iš koridoriaus galo pasigirdo auklėtojos Reginos balsas.

Laura atleido žandikaulį ir Antanas nuo mergaitės atšoko per kelis metrus.

– Šita mažė bėgdama pagriuvo, padedam atsikelti, – drebančiu balsu atsakė jis auklėtojai, kaire ranka laikydamas įkandimo vietą.

– Ar neturėtumėt būti pamokoje? – Regina priėjo arčiau.

– Einam, einam. Ar žmonėms net į tualetą nueiti negalima? – pasipiktino Jonas ir berniukų žingsniai nutolo.

– Tikrai išprotėjus, – dar spėjo išgirsti Laura besiskundžiantį Antaną.

– Ar nežinai, kad bėgioti koridoriais nevalia? – Regina piktai nužvelgė atsistojusią mergaitę. – Girdėjau, kad išvyksti. Jei pasirodysi tokia neklaūžada, tave parsius atgal, ar nežinai?

– Žinau, – atsakė Laura ir pasitrynė skaudantį šoną.

– Ir nesimuistyk kaip kokia kvailė. Eik, ar neturi kuo užsiimti?

Tokios buvo paskutinės Lauros dienos vaikų namuose.

Jos niekuo nesiskyrė nuo visų kitų dienų, kurias Laura tik įstengė atsiminti.

O atsiminė ji nedaug: žinojo tik tiek, kad prie vaikų namų durų ją paliko vyras. Greičiausiai bus tėtis, kaip sakė auklėtoja Audronė. Atėjo visas apdriskęs, tikriausiai prisilakęs, Audronė buvo tuo tikra, ir paliko Laurą prie durų – jokio laiško ar asmeninio daiktelio, tik seni suplyšę marškiniai, kuriais buvo apgaubta. Net tokiam orui reikiamų darbužių – ir tų nauja pamestinukė neturėjo.

– Bet tu nė ašarėlės neišspaudei. Sėdėjai tuose marškinuose ir žiūrėjai tiesiai priešais save, kaip dabar atsimenu, – porino Audronė, – Pas mus dar nebuvo tokio vaiko, kuris paliktas neverktų. O juk jau didelė buvai, nusprendėm, kad apie dvejus metus turėjai. Ir supratai kažką...

Tai buvo Lauros istorijos pradžia. Vardą taip pat gavo vaikų namuose: auklėtojos buvo pasidariusios sąrašėlį ir bevardžiams vaikams iš eilės priskirdavo vardus.

Bet šiandien Laura laukė savo istorijos tęsinio.

– Kažkas ateina, – tarė auklėtoja, kai jau ir Laura išgirdo žingsnius už durų. – Nagi, šypsokis, atsimeni, ką kalbėjom, – auklėtoja paėmė Laurą už rankos ir ji net krūptelėjo.

Laura nebuvo pratusi, kad ją kas nors liestų, o jei jau taip nutikdavo – tai būdavo skaudūs berniukų smūgiai arba deginantis skausmas dėl auklėtojos užsuktos ausies.

Durys lėtai prasivėrė.

Sukaupusi drąsą ir sulaikiusi kvėpavimą, Laura pakėlė akis.

